

Jetty Hage

Niet gezocht

Citerreeks

1

Het is bijna kwart voor zes als Ramon Ligtenberg het kantoortje achter in de winkel afsluit. Er was een klein kasverschil, dus dat heeft hij eerst uitgezocht, want daar kan hij niet tegen. Met een tevreden gevoel stapt hij het stijlvolle winkelpand uit.

Een blik op het spiegelende etalageglas laat zijn lange, slanke gestalte zien. In de plaza is het nu rustig, alle winkels zijn gesloten, alleen het Japanse restaurant op de hoek is open.

Links naast de speciale herenmodezaak waar hij werkt, is een bruidsboetiek, en rechts een fotozaak.

Aan de overkant van het grote, met mozaïeksteentjes geplaveide plein is de lift naar de parkeergarage. Zijn voeten in zwarte kalfsleren schoenen hebben niet veel stappen nodig om daar te komen. Het tocht er geweldig, waardoor hij de wollen sjaal steviger om zijn hals trekt. Zijn voetstappen klinken hier nog luider dan in de plaza en de auto's lijken allemaal op een racewagen door de betonnen omgeving.

Terwijl hij in de richting loopt waar hij vanmorgen zijn Alfa Spider heeft geparkeerd, haalt hij alvast de autosleutels uit de binnenzak van zijn lange overjas. Bij de glanzende, zwarte wagen wacht hij even om hem dan van alle kanten te bekijken.

Alles zit er nog op en aan, en er is geen krasje te bekennen.

Als hij in de auto zit en de sleutel in het contact omdraait, klinkt het motorgeluid hem als muziek in de oren. Met het pasje van de zaak gaat de hefboom omhoog en hij rijdt de stad in. Daar gutst het van de regen, zodat de ruitenwissers gelijk heen en weer zwiepen. De eerste week van februari heeft tot nu toe alleen maar regen in petto gehad.

‘Wat een snertweer,’ moppert hij terwijl hij de radio aanzet.

Snert... Dat kan ik wel eten, bedenkt hij gelijk.

Op de snelweg is het aan beide kanten een lange reeks van lichten, en door het natte wegdek veroorzaken vooral de vrachtwagens

een nog dichter regengordijn.

Voor mijn part is het morgen zomer, denkt Ramon. De winter is niks voor mij. Of je hebt dit weer, of je staat met bevroren vingers je ramen te krabben. Of er is sneeuw en ijzel, zodat je niet door kunt rijden. Liever ga ik vandaag nog naar Italië.

Een harde windvlaag, veroorzaakt door de vrachtwagen die hij passeert, haalt hem terug in de realiteit. En alsof dat nog niet genoeg is, meldt de nieuwslezer dat Italië getroffen is door heftige sneeuwval zoals in geen jaren gebeurd is.

‘Dat kan dus ook,’ reageert Ramon verbluft.

Net op tijd neemt hij de afslag waar hij door de schok bijna voorbij gereden was.

Mopperend op het weer en het verkeer staat hij bij het stoplicht, waar het einde van de rit al haast in zicht is. Hij rijdt graag auto, maar liefst met droog weer.

Nog even naar de winkel, dan kan hij zich daarna thuis omkleden. Hij ziet er graag goed gekleed uit, strak in het pak, overhemd met stropdas en gladde leren schoenen, maar na het werk kiest hij voor iets gemakkelijkers. Wel stijlvol.

Op het parkeerterrein voor de buurtsuper kan hij vlak voor de deur parkeren. Haastig smijt hij het portier dicht om dan met grote stappen de straat over te steken.

Met een schuiver belandt hij tegenover een jonge vrouw die bij de ingang van de supermarkt staat. Ze ziet eruit als een buitenlandse, en ze slaat verschrikt een hand voor haar mond. Hij kan zich nog net staande houden terwijl hij haar ondertussen met een opkomende kleur aankijkt.

‘Goeie avond,’ zegt ze en ze houdt een krantje goed zichtbaar voor zich.

‘Ook zo,’ mompelt hij en hij bukt om een plastic mandje te pakken. Zijn rechterbeen en rechterknie doen zeer.

Dat kan er ook nog wel bij, denkt hij.

Met een blik erwtensoepp in het mandje graait hij onderweg naar de kassa nog een pak chips uit het rek. Lekker voor vanavond als

Rico komt buurten.

Bij de kassa zijn nog twee klanten voor hem. Terwijl hij wacht, trilt zijn mobieltje. Hij hangt het mandje aan zijn andere arm en haalt het toestel uit zijn binnenzak. Rico, ziet hij.

Tot ½ 8, staat er op het schermpje.

Moet nog eten, typt hij terug en hij schuift ondertussen de boodschappen op de lopende band. Het meisje voor hem begint een gesprek met de caissière.

Geïrriteerd tikt hij met zijn linkervoet op de grond. Schiet op, denkt hij, ik heb sinds halfeen niks meer op. Klets straks maar.

‘Hebt u een klantenpas, meneer?’

Hij knikt en geeft haar het plastic plaatje.

‘Spaart u zegels?’

‘Nee.’

Ze noemt het bedrag dat hij moet betalen en hij toetst zijn pincode in.

‘Nog een fijne avond, meneer,’ laat ze erop volgen met de klemtoon op ‘meneer’.

‘Dank je en hetzelfde,’ antwoordt hij en hij haast zich dan naar de uitgang. Zijn gedachten zijn al bij de invulling van de avond.

‘Tot ziens,’ zegt de buitenlandse jongedame bij de buitendeur.

Staat dat mens hier nog, schiet het door hem heen. Hij reageert met een knikje om meteen door de openschuivende deuren de avond in te lopen.

Nog geen twee minuten later laat hij zich in de autostoel vallen en hij ploft de spullen op de stoel naast hem.

‘Bah, alles is nat,’ moppert hij met een blik in het achteruitkijkspiegeltje.

Ijsskoude druppels glijden van zijn donkere haar langs zijn ogen naar zijn kin en hals. Met een driftige beweging rukt hij een zakdoek tevoorschijn en hij veegt ermee langs zijn gezicht en droogt zijn handen.

Het liefst zou hij tegelijk zijn schoenen ook afdoen, maar met een zakdoek? Nee, die moeten toch even wachten.

Wanneer hij het parkeerterrein af rijdt, ziet hij de rode cijfers van de klok en thermostaat oplichten boven de Kluswinkel.

Achttien uur vierendertig. Het is dus niet gelukt om om halfzeven thuis te zijn. En hoe warm is het? Twee graden boven nul. Lekker fris.

Ondertussen klinkt een stem uit de radio.

‘Veel sneeuw in Oostenrijk, Zwitserland en Italië.’

Weet ik al, denkt hij geïrriteerd, dat hoeft je me niet nog eens in te wrijven.

Met een tik op de knop is het stil in de auto, op het motorgeluid na. Een paar straten verder parkeert hij de auto tussen twee andere voor een kleine woning.

Binnen gaat hij door het halletje naar de kamer met open keuken. Daar legt hij de boodschappen op het aanrecht. Bij het teruglopen naar de hal zet hij de thermostaat hoger. Daarna hangt hij zijn overjas aan een klerhanger aan de kapstok. Hij doet zijn schoenen uit en haalt er meteen een doek over. Voorzichtig gaat hij dan naar boven via de open trap die zich tussen de woonkamer en de keuken bevindt. Dat is uitkijken omdat de treden glad zijn en hij op zijn sokken loopt, maar hij loopt er niet graag met zijn schoenen op, dan beschadigen de treden gemakkelijk.

In zijn slaapkamer hangt hij zijn pak aan een klerhanger met de stropdas erbij. Het overhemd en de sokken belanden in de wasmand.

Na een douche van twee minuten trekt hij snel zijn gewone kleren aan: een blauwe jeans van Dolce & Gabbana en een bijpassende donkerblauwe trui. In de hal trekt hij een paar schoenen van Pantofola d’Oro aan.

‘Zo, nu eten,’ zegt hij als hij een soepkom pakt. Hij maakt het blik open, giet de erwtensoep in de kom en zet die in de magnetron. Terwijl de soep warmt, legt hij een placemat op tafel en een lepel.

Aan de andere kant van de tafel staan drie bloempotten, een rode, een groene en een witte. De kleuren van de Italiaanse vlag. Erin staan lichtgroene kamercipressen. Op de salontafel staan dezelfde

kleur potjes in een kleinere maat met lage plantjes.

Aan de wand boven de bank hangt een groot canvas schilderij met de skyline van Venetië.

Een paar piepjes laten weten dat de soep op temperatuur is.

Gewoontegetrouw vouwt hij zijn handen en sluit hij zijn ogen als hij voor de dampende soepkom zit, en hij zegt automatisch het gebedje dat hij als kind geleerd heeft. Het is nog een van de weinige gewoonten die hij uit zijn jeugd overgehouden heeft.

Soms gaat hij nog wel naar de kerk. Eigenlijk ziet hij het nut er niet van in, behalve dat hij er zijn vader blij mee maakt.

Stop met dat sentimentele gedoe, spreekt hij zichzelf toe. Hoe kom ik erbij om daar nu aan te denken? Misschien omdat het op avonden als deze thuis gezellig was. Dan ging de open haard aan en gingen de gordijnen dicht. Ma stak een paar kaarsen aan, wat aan Kerst deed denken, en daarna zaten we rond de tafel met een spel. Rosalien en ik kregen warme chocomelk met speculaas erbij.

Nou, ik heb geen open haard en kaarsen hoeft ik helemaal niet. Ik heb spotjes die op de schilderijen gericht staan. Wel gaan de rolgordijnen naar beneden.

Zo, nu niet meer achteromkijken, dat heeft geen zin. Vooruitkijken, dat is interessanter. Nog een maand, dan begint de lente en dan nog drie maanden, dan is het zover...

Het geluid van de bel verstoort zijn gedachten en hij laat zijn blik naar zijn pols gaan. Net kwart over zeven.

Wie kan dat zijn, bedenkt hij terwijl hij naar de deur loopt.

‘Zus! Wat kom jij doen?’

‘Zo, jij bent gastvrij. Ik wilde even weg en toen dacht ik aan jou.’

‘Je smoesje is goed. Alleen is het erg doorzichtig.’

‘Hoezo?’ reageert ze verbaasd. Ondertussen is ze al bij de kapstok waar ze haar natte jack op deponeert.

‘Brr, wat een weer. Het lijkt wel herfst.’

‘Herfst met sneeuw en ijs dat je weg moet krabben?’

‘Heb je geen spray?’

‘Niet meer. Ik hoopte dat het over was.’

‘Ben je nog maar net thuis?’ vraagt ze als ze de halfvolle soepkom ziet.

‘Inderdaad.’

‘Eet ze verder. Ik ga vast in je makkelijke stoel zitten. Is er iets op tv? Of heb je een film?’

‘Weet ik niet en... nee.’

‘Moet je weg?’

‘Ook nee. Rico komt zo.’

‘Leuk.’

‘Volgens mij is dat de reden waarom je hier bent.’

‘Niet alleen.’

‘Je geeft het dus toe.’

Het meisje knikt, zodat haar lange, blonde haren van achteren naar voren vallen. Met een snelle handbeweging gooit ze ze terug naar achteren.

‘Vind je dat stom?’

‘Mmm.’

Hij slikt snel een hap door en haalt zijn schouders op.

‘En... ik vind het bij jou prettiger dan bij ma en Rob, dat weet je best.’

‘Ga dan ook op jezelf wonen.’

‘Waar moet ik dat van betalen?’

‘Ga dan bij pa wonen.’

‘Van hem mag ik niks.’

‘Je overdrijft weer eens.’

‘Het scheelt toch niet veel en dat vind jij ook, anders zat je niet hier.’

Voor hij hierop kan reageren gaat de bel. Rosalien schiet direct overeind.

‘Ik doe wel open,’ zegt ze terwijl ze de kamer al uit is.

‘Het valt echt niet op!’ roept hij haar hoofdschuddend na.

Nog geen minuut later staat ze met een gezicht waar de teleurstelling afdruipt weer voor hem. ‘Collecte,’ sist ze.

‘Heb je geen geld bij je?’

‘Jij woont hier,’ reageert ze snibbig.

‘Waar is het voor?’

‘Een goed doel. Arme kindertjes in de derde wereld of zo. Er staat tenminste een zwart kind op de collectebus.’

Met een euro in de hand gaat ze terug, om nog geen twee minuten later stralend de kamer in te komen.

‘Ben ik te vroeg?’ vraagt Rico die achter haar aan binnenstapt.

‘Ik ben net klaar,’ antwoordt Ramon. ‘Ik zet gelijk koffie, dan ben ik weer bij.’

‘Haast je langzaam. We hebben de tijd.’

Rosalien heeft zich ondertussen weer in de enige makkelijke stoel geïnstalleerd met haar benen onder zich opgetrokken.

‘Jij bent beleefd,’ reageert Ramon hierop terwijl hij zijn lege soepkom in de gootsteen zet.

‘Ik dacht dat jullie aan tafel zouden gaan zitten om je over de reisgidsen en de kaart van Europa te buigen. Wil jij hier zitten, Rico?’ laat ze erop volgen en ze staat sneller naast de stoel dan dat ze zich erin had geroold.

‘Blijf lekker zitten, Roos, wij gaan ieder aan een kant van de hoekbank zitten met de paperassen tussen ons in.’

‘Oké,’ antwoordt ze en ze zit alweer.

Al snel zijn de jongens verdiept in hun plannen.

‘Mag ik tv-kijken?’ vraagt Rosalien na een poosje.

Ramon kijkt verstoord op.

‘Sorry, ik ben te veel. Ik vraag al niks meer.’

Dat lukt haar niet lang.

‘Mogen Lisette en ik mee?’ vraagt ze dan.

Ramon schiet overeind alsof hij door een wesp gestoken wordt.

‘Zus! Hoe verzin je het. Wij... Dit is niks voor meiden.’

‘Nou zeg, wij zijn helemaal niet zo. Wij hebben geen hoogtevrees, geen snelheidsangst en...’

‘Misschien is het nog niet eens zo’n gek idee,’ zegt Rico dan nadenkend.

‘Zie je? Rico vindt het wel wat. Jij wilt ons niet mee.’

‘Het scheelt in ieder geval in de kosten,’ gaat Rico rustig verder als er even een stilte valt.

Rosalien zit niet langer met opgetrokken benen in de fauteuil, maar rechtop. Met rode vlekken op haar wangen kijkt ze met felle ogen naar de jongens.

‘Kosten? Jullie gaan toch, of wij er nu wel of niet bij zitten. Dat is flauw, Rico. Wij zijn arme meisjes.’

‘Voor niks gaat de zon op, Roosje.’

‘Juist, dus waar hebben we het over,’ zegt Ramon. ‘Ga naar huis, zus, je hebt hier niets te doen.’

‘O nee?’

‘Nee. En ik heb geen plaats voor passagiers.’

‘Nou, Rico wel. Bedankt, je hebt me op een idee gebracht. Ik ga naar Lisette.’

‘Prima, zus. Tot ziens.’

‘Breng je me even weg?’

‘Je bent ook zelf gekomen. Doei, Rosa.’

‘Jij bent hard voor je zus. Het is hartstikke koud,’ mengt Rico zich in het gesprek.

‘Hallo zeg. Hebben we een keer allebei tijd, zorgt zij ervoor dat we onze tijd verspillen. Je kijkt maar, Rico.’

‘Ik ben over een paar minuten terug.’

‘Dat ken ik.’

‘Laat maar, Rico,’ zegt Rosalien dan, ‘het was maar een grapje. Blijf maar hier, anders is hij een paar dagen niet te genieten. Hé! Heb jij zo’n daklozenkrantje gekocht?’ gaat ze opeens over op een ander onderwerp. Ze wijst naar Rico’s jack dat over een stoel hangt, waar een opgerold blad uit steekt.

‘Ja, jij ook?’ reageert Rico enthousiast.

‘Ikke niet, ik heb zelf geld nodig. Waarom heb jij het gedaan?’

‘Het lijkt me geen pretje om daar met dit weer een hele dag te staan. Dus...’

‘Uit medelijden? Hoeveel betaal je voor zoiets?’

‘Eén euro vijftig.’

‘Zo zo,’ mengt Ramon zich erin.

‘Voor één keertje, ik ga dat niet elke week doen,’ antwoordt Rico en hij laat het ding zien.

‘Ik heb er geen genomen, ze gaan maar gewoon werken, dat moeten wij ook.’

‘Daar heb je gelijk in, Ramon, maar ik kan me niet voorstellen dat iemand hiervoor kiest.’

‘Waarom niet? Je kunt het doen als het jou uitkomt, er is geen baas voor wie je op tijd moet zijn.’

‘Alleen pluspunten?’

‘Waar hebben we het eigenlijk over. Gaan we nog verder met onze eigen zaken? Of...?’

‘Lijkt me super.’

‘Klik nog eens terug, Ramon,’ zegt Rico met een blik op het scherm van de laptop nadat Rosalien is vertrokken.

‘Daar was het echt fantastisch,’ gaat hij verder met een warme klank in zijn stem bij het zien van de foto met de groene, glooiende achtergrond waarin lange, slanke, donkergroene bomen staan.

‘Daar zou ik wel willen wonen,’ gaat Ramon er enthousiast op in.

‘Dat gaat me wat te ver. Op deze manier blijft het mooi.’

‘Denk je dat je het op den duur niet meer ziet?’

Rico knikt. ‘Zie jij ons land met de ogen van een toerist?’

‘Ik zie het zoals ik het zie. Kille, natte winters en... niet te vergeten, de zomers die geen zomers zijn zoals ik ze graag heb. Die zijn daar.’

‘Je vergeet dat je daar ook zult moeten werken. Je gaat er nu alleen naartoe om vakantie te houden.’

‘Vind jij dan ook niet dat ze daar veel relaxter leven? Siësta houden op het warmste gedeelte van de dag. Nee jongen, je krijgt me niet van mijn idee af.’

‘Houd je droom lekker vast. Laat me het maar weten als je gaat emigreren.’

‘Steek de gek er niet mee. Als ik er woon, kom je er vast op terug.’

‘Ik kom dan bij jou met vakantie. En wat zul je me de rest van het jaar missen,’ lacht Rico plagend.

‘Had je gedacht, daar heb ik vast geen tijd voor.’

‘O nee, je zult in je vrije tijd natuurlijk aan je krotje moeten timmeren.’

‘Je bent nu al jaloers. Als we er van de zomer zijn, ga ik gelijk op huizenjacht.’

‘Je meent het! Nou, je doet maar. Ik ga ondertussen wel naar het strand. Wil je daarom de meiden niet mee hebben?’

‘Ook. Wil je nog foto’s kijken?’

‘Ook? Wat houdt je nog meer tegen?’

‘Ik wil niet met m’n zus op stap. ’t Is een beste meid, maar ik heb er genoeg van om bemoederd te worden.’

‘En ik dacht dat jij wat in Liset zag.’

‘Heb je geen ander onderwerp? Kijken we nog foto’s? Of zullen we gelijk boeken?’

‘Als zij meegaan, kunnen ze meebetalen en...’

‘Van een kale kip kun je niet plukken.’

‘Boodschappen doen dan, en afwassen.’

‘Afwassen? Hebben we afwas?’

‘Dan wel, want dat scheelt in de kosten.’

‘Doe geen moeite, ik ben ertegen. En in mijn auto passen maar twee personen. Dus, als je liever met hen gaat. Mij best.’

‘Dat vind je niet, Ramon. Je kunt mij niet missen. Maar misschien heb je gelijk, al lijkt het mij gezellig met de meiden erbij.’

‘Je weet niet wat je wenst.’

Ramon klikt de foto’s weg en haalt de site van de door hen uitgekozen camping naar voren. Even is het stil tussen de vrienden.

‘Misschien hebben ze daar ook wel een hekel aan buitenlanders,’ begint Rico dan met een plagerige ondertoon.

Als door een wesp gestoken schiet Ramon rechtop en hij kijkt Rico nijdig aan.

‘Ik heb niks tegen buitenlanders! Alleen tegen lui die van mijn centen leven zonder zelf een hand uit te steken... Behalve om geld

aan te pakken.’

‘Dan is het misschien toch goed om een krantje te verkopen bij de supermarkt.’

‘Ook niet. Dan pakken ze alsnog mijn geld aan.’

Regenvlagen kletteren op de rode paraplu, maar ze slagen er door de harde wind toch ook in om eronderdoor in Rosaliens gezicht te belanden. De dorpsstraten liggen er verlaten bij. Bijna alle ramen zijn afgesloten door overgordijnen waar door de kiertjes nog wat licht piept.

Wie gaat er nu ook naar buiten met dit weer, denkt Rosalien wrevelig.

Ik. En dat meisje bij de supermarkt.

Maar ik zou lekker binnenblijven als ik het thuis een stuk gezelliger had.

Ze is inmiddels aangekomen bij het huis waar ze naartoe onderweg is. Het staat in het centrum van het dorp en kijkt uit op het smalle water dat door de dorpskern loopt en waar in de lente en de zomer de fonteinen klateren.

Rosalien houdt haar wijsvinger extra lang op de bel naast de donkergroene voordeur.

‘Rosalien! Is er iets?’ vraagt mevrouw De Vos als ze Rosalien ziet staan.

Rosalien gaat niet op de vraag in. ‘Is Liset er?’

Na een hoofdknik wordt er gelijk naar boven geroepen en wordt de voordeur dichtgedaan.

‘Doe je jas en schoenen hier maar uit. Je plu neem ik wel mee naar de keuken.’

‘Kom je naar boven?’ roept Lisette boven aan de trap.

‘Oké,’ antwoordt Rosalien zonder op de verbouwereerd kijkende vrouw te letten.

Lisette is de ruime voorslaapkamer alweer in gegaan en Rosalien ploft gelijk op het bed.

‘Ramon en Rico gaan met vakantie naar Italië,’ begint ze onmiddellijk haar verhaal. ‘En Rico vindt het goed dat wij meegaan, maar Ramon wil het niet. Hij...’

‘Wanneer gaan ze?’ valt Lisette haar in de rede.

Rosalien kijkt haar vriendin verbaasd aan. ‘Over vier maanden.’

‘Dan pas? Zij hoeven toch niet in de schoolvakantie?’

‘Is dat alles wat jij hierop te zeggen hebt?’ reageert Rosalien ont-nuchterd.

‘Op dit moment wel, ja. Wil jij graag mee?’

‘Met jou erbij natuurlijk, anders is er niet veel aan.’

‘Daar meen je niks van...’

‘Begin jij ook al? Ramon is...’

Hier stopt ze even en ze kijkt haar vriendin met een verlegen lachje aan.

‘Jij vindt Ramon toch leuk?’

‘Dat zal ik niet ontkennen, maar het lijkt me niet zo geslaagd om met hem en jou en Rico in een caravan te bivakkeren. Je zit dan veel te veel op elkaars lip. Heb je daar niet aan gedacht, Rosalineke?’

Rosalien zit met een beteuterd gezicht voor zich uit te staren.

‘Waarom zie jij het zo? In de zomer en zeker in Italië is het altijd mooi weer en kun je dus buiten leven.’

‘Wat dacht je van de reis? Twintig uur op de achterbank gepropt naast mij?’

‘Leuk hoor. Pessimist...’ laat Rosalien erop volgen terwijl ze op-springt.

‘Realist, zul je bedoelen,’ antwoordt Lisette bedachtzaam.

‘Nou, dan ga ik maar.’

‘Hoezo?’

‘Hier heb ik ook niks meer te doen.’

‘Ook?’

‘Ramon keek me net gewoon weg en nu jij ook al.’

Opeens stromen de tranen uit Rosaliens ogen. Lisette staat meteen naast haar en slaat haar armen om Rosaliens schokkende schouders. Samen zakken ze terug op het bed.

‘Wat is er, Rosa? Er is vast meer.’

‘Och, ik... ik hoopte zo om er op deze manier even...’

Voor ze verder kan gaan, gaat de deur open en kijkt mevrouw De

Vos om het hoekje.

‘Ik dacht al dat er iets was. Je zag er zo verwilderd uit.’

Rosalien moet door haar tranen heen glimlachen om dit gezegde, wat een rare grimas op haar gezicht brengt. Ze ziet zich in gedachten al als iemand die op de vlucht is.

‘Komen jullie beneden lekker iets warmes drinken?’

Lisette kijkt naar Rosalien. Als zij knikt staat ze op.

‘Even m’n gezicht schoonmaken,’ stamelt Rosalien en ze veegt haar natte wangen droog, waar de tranenstroom inmiddels gestopt is.

‘Is het zo erg, Rosalien?’ fluistert Lisette als ze haar moeder de trap af hoort gaan.

‘Och,’ reageert Rosalien met een zucht. ‘Soms is het me allemaal te veel.’

‘Wil je erover praten?’

‘Dat helpt toch niet. Je lijkt wel een maatschappelijk werkster,’ laat Rosalien er bitter op volgen.

‘Sorry,’ reageert Lisette met een bezerde blik in haar ogen.

‘Bij jullie is het tenminste gezellig,’ zegt Rosalien dan snel voor ze achter Lisette de kamer uit loopt.

‘Gelukkig, dan is er toch nog iets goed.’

‘Doe niet zo, anders was ik toch niet naar hier gekomen? Met jou kan ik het beste opschieten.’

‘Fantastisch,’ klinkt het gesmoord, maar met een sarcastische ondertoon.

‘Ik wist niet dat je zulke lange tenen had.’

‘Sorry. Ik...’ Lisette mompelt er nog iets onverstaanbaars achteraan.

In de voorkamer branden de schemerlampen.

‘Willen jullie warme chocolademelk of glühwein?’ vraagt Lisettes moeder vanuit de keuken.

‘Graag glühwein,’ antwoordt Rosalien alweer met een glimlach.

‘En jij, Liset?’

‘Doe mij ook maar. Dat helpt misschien,’ laat ze er zachter op volgen.

Rosalien kijkt opzij naar haar vriendin.

Wat is er opeens met haar, vraagt ze zich af. Toen ik hier kwam, was er volgens mij niets aan de hand. Tenminste... ik was zo vol van...

Meneer De Vos zit voor de pc en praat door een microfoontje tegen het bewegende beeld dat binnenkomt via de webcam.

‘O pap, ik wil ook even met Pim praten,’ reageert Lisette en ze kijkt geïnteresseerd naar het scherm waar een stevige jongen met kort, blond haar te zien is.

Rosalien ziet dat hij even zijn grijsblauwe ogen haar richting uit laat gaan. Er schiet een rilling door haar heen, maar meteen schudt ze het gevoel van zich af.

Pim is een aardige jongen, denkt ze, maar voor mij doet hij te stoer. Ook weet hij altijd alles beter. Heel anders dan Rico, die is juist rustig en die ziet er ook niet zo macho uit. Wat denk ik trouwens? Pim zit een heel eind weg, in Afghanistan. Hij kan mij niet eens zien.

Lisette is nu op de plaats gaan zitten waar haar vader net zat en is al druk in gesprek met haar broer.

Even voelt Rosalien zich weer ongewenst. Het liefst zou ze stille-tjes weggaan, maar er is warme drank in aantocht.

Als de geurig dampende glazen op tafel staan, draait Lisette zich om.

‘Groeten aan Rosalien,’ hoort Rosalien de stem van Pim door de speakers zeggen.

‘Groeten terug,’ antwoordt ze.

Waarom ook niet?

Maar voor haar ogen verschijnt het gezicht van Rico.

Haar rechterhand gaat automatisch omhoog, neemt daar de naar voren hangende blonde lokken vast en gooit ze naar achteren. Daar blijven ze niet lang, want als ze het glas pakt, vallen ze weer voor haar gezicht en maakt ze hetzelfde gebaar.

Een glimlach trekt haar mondhoeken omhoog en ze steekt haar kin naar voren.

Hij is de liefste jongen die ik ken, denkt ze met een warm gevoel. Hij...

‘Vijf cent voor je gedachten,’ plaagt meneer De Vos.

Een roze waas glijdt over Rosaliens gezicht. Waar denkt hij aan?

‘Eh... ik...’ stamelt ze verlegen.

‘Rosalien ziet meer in iemand anders, pa. Pim staat niet op haar verlanglijstje. Hij geeft te veel spanning. Zij...’ Hier stopt Lisette abrupt.

Rosalien kijkt naar Lisette, die naast haar zit en naar de muur tegenover hen staart terwijl ze ondertussen het glas snel ronddraait in haar linkerhand. Tegelijk balanceert ze met haar linkervoet haar zwart fluwelen pantoffel op de punten van haar tenen.

Het huis is helemaal donker als Rosalien om tien over tien de sleutel in het sleutelgat van de donkerblauwe voordeur steekt. In de straat branden niet veel lantaarns meer. Ze kijkt even naar links en rechts of er nog iemand te zien is. Aan de overkant staan alleen bomen en daarachter begint de vijver van het dorpsparkje. Daar branden ook geen lampen.

Bij de burens brandt nog wel licht, maar Rob, haar stiefvader, moet altijd vroeg op voor z’n werk, dus gaan ze hier op tijd naar bed. Dat is trouwens niet de enige reden. Rob is zuinig. Krenterig. Opblijven kost stroom en gas en de rest...

Dit alles flitst door haar hoofd als ze haastig naar binnen stapt. Meteen wordt ze begroet door de boze stem van Rob vanaf de bovenverdieping.

‘Tè laat, dame! Je weet het, geen lichten meer aan.’

‘En niet meer douchen!’ voegt haar moeder eraan toe.

Opeens is Rosalien het zat en ze begint terug te schreeuwen.

‘Wat is dat hier voor een toestand! Jullie doen net of ik een klein kind ben!’

‘Je woont hier nu eenmaal en dan moet je je aan de regels houden. Welterusten. Ik heb geen zin om m’n kostbare tijd te verspillen.’

Er gaat een deur dicht en dan is het stil. Rosalien moppert verder zonder toehoorders. Er komt echter geen reactie, dus het lijkt net of ze tegen zichzelf bezig is en of ze niet helemaal in orde is. Wanneer ze aan het donker gewend is, hangt ze haar natte jack op en ze zet de paraplu in de keuken op de mat. Op haar tenen loopt ze de trap op.

Op het kleine achterslaapkamertje doet ze eerst de deur dicht, daarna legt ze een tocht slang langs de onderkant van de deur. Dan knipt ze een leeslampje boven haar bed aan.

‘Zo, anders gilt-ie weer,’ fluistert ze.

Suf, dat ik niet eerder naar huis ben gegaan, bedenkt ze dan. Ik weet dit toch? En nu kan ik niet eens meer douchen. Morgen heb ik maar een uur de tijd, want ma gaat om halfnegen pas werken.

Nog geen vijf minuten later trekt ze het dekbed over zich heen. Ze rilt.

Opeens druppen er warme tranen uit haar ogen, ze glijden rechts en links naar beneden.

Bah, wat een nare avond, denkt ze verdrietig. Ik had me er zo veel van voorgesteld bij Ramon. Hij had gelijk dat ik eigenlijk voor Rico was gekomen. Mag het?

Maar Ramon deed zo stom! Rico niet, die deed gewoon. En toen bij Lisette? Dat was nog erger. Eerst leek het een warme douche, maar later kwam er ijswater uit.

‘Ik ben nergens welkom,’ snikt ze. ‘Hier ook niet. Hier ben ik te veel.’

Ze voelt zich het vijfde wiel aan de wagen.

‘Bij pa ben je wel welkom,’ zegt een zacht stemmetje vanbinnen.

Als ik doe wat hij wil, ja, denkt ze wat schamper. En dat wil ik niet. Ik wil leven zoals ik vind dat het goed is.

‘Je durft niet,’ gaat het stemmetje verder.

Eigenlijk is dat het, weet ze als ze eerlijk is tegen zichzelf. Hij is te lief. Zijn tranen breken me. Zoals hij naar me kijkt als ik onverschillig doe. Ook wil ik niet, want hij kijkt dwars door me heen. Het is soms net of hij m’n gedachten kan lezen. Hij hoeft alleen maar te

kijken met die weemoedige blik in zijn ogen, dan ga ik al om. Ma lukt het niet om iets van me gedaan te krijgen waar ik zelf niet achter sta.

De enige manier om hiervandaan te komen, is een stageplek ver uit de buurt. Liefst een hotel aan zee met een kamer voor de stagiaire. Maar wie moet dat betalen? De hotelschool in ieder geval niet.

En dan vindt Rico dat ik zo'n krantje moet kopen...

'Waarom deed je zo vervelend tegen Rosalien?' vraagt Lisettes moeder aan haar dochter. 'Zij heeft het thuis niet fijn, dat weet je.'

Lisette knikt met een brok in haar keel.

Dat weet ik, mam, denkt ze, en dat vind ik ook rot voor haar, maar... waarom wil zij óók Rico? Hij is de liefste jongen die ik ken en de leukste om te zien met die sproetjes overal waar je zijn huid ziet... en z'n haar dat alleen in model blijft door de gel.

Er glijdt een glimlach over haar bleke, met pukkeltjes bedekte gezicht, waardoor de blauwe ogen achter de brillenglazen even oplichten.

'Heb je er nog binnenpret om ook? Je moest je schamen,' klinkt het afkeurend uit haar moeders mond.

'Nee hoor, het is niet wat u denkt,' zegt Lisette snel met rode wangen.

'Wat dan?'

'Iets anders.'

'Jaja. Ik dacht dat jullie vriendinnen waren?'

'Dat zijn we ook. Alleen deed ze vanavond zelf... anders. Zij is ook niet altijd leuk, hoor.'

'Mag ze? Iedereen heeft z'n dag weleens niet. Jij vast ook niet.'

'Natuurlijk,' reageert Lisette opeens nonchalant. 'Ik ga naar bed, hoor.'

'Welterusten, meisje, en de volgende keer weer gewoon doen.'

'Tuurlijk, mam.'

Terwijl ze de trap op rent, prikken de tranen in haar ogen.

Bah, denkt ze, mam verergert mijn schuldgevoel, dat ik toch al

had nadat Rosalien op een teruggetrokken manier was weggegaan.

Rosalien is een fijne meid, maar... zij is... zo mooi. En ik? Ik ben onzichtbaar. Altijd is zij het die de aandacht krijgt. En ik? Meestal reageert men met: 'O, Liset? Ben jij er ook? Leuk.' Om dan gelijk weer verder te praten met Rosalien.

Dat ze nu met dat plan kwam om met Ramon en Rico met vakantie te gaan.

'Dank je... en dan? Nee, daar doe ik niet aan mee,' zegt Lisette hardop en ze veegt boos de tranen weg die inmiddels haar gezicht helemaal nat gemaakt hebben.

Want als hij nu eens voor Rosalien kiest, gaan haar gedachten verder. Wat niet uit te sluiten is met haar mooie gladde huid, blonde haren en groenbruine ogen. En... het is een lieve meid. Daarom juist.

Als Rico voor haar kiest, kan ik geen vriendinnen meer met haar blijven. Dan is mijn hart gebroken en zal ik moeten emigreren.

'Gek,' snikt ze.

Alleen? Waarheen?

'Dat maakt me dan niet uit. Weg van hem en haar.'

Ze draait zich van de ene op de andere zij zodat het kussen ondertussen helemaal drijfmat is. Zo kan ze niet slapen.

Maar naar beneden kan ik niet gaan, denkt ze, want pa en ma zijn nog op en dan...

Ze schiet rechtop door een plotselinge gedachteflits.

Dat is het! Natuurlijk! Ik laat me hem niet afpakken. Ik...

Even, heel even heeft ze een triomfantelijk gevoel waardoor haar ogen oplichten.

Door het zwarte montuur kijkt ze bij het licht van een spotje boven de kleine ovale spiegel naar zichzelf. Blauwe ogen met een glittertje erin, rood omrand, kijken haar aan. Haar neus is rood en glimmend, en de puistjes zijn vuriger dan overdag.

Haar snel opgekomen zelfvertrouwen smelt weg bij deze aanblik. 'Hoe wou jij dat doen, Liset de Vos?'

Trouwens, als het lukt is het niet eerlijk. En waarom zou Rico

jaloers worden? Iedereen, ook Rico dus, verwacht dat ik Ramon leuk vind. Maar ik kan niet doen alsof...

Nee, geen goed plan.

Peinzend laat ze zich op de rand van het bed zakken.

Opeens hoort ze de regen tegen het raam kletteren.

‘Brr.’ Vlug trekt ze het dekbed omhoog en ze glijdt eronder. Het kussen smijt ze op de grond, dat is helemaal klammig. Dan maar zonder.

Zag Rosalien maar wat in Pim, gaat het door haar heen, en hij in haar en niet in zijn collega Lotte.

Zo, en nu niet meer piekeren en janken, daar knap je niet van op. Je moet maken dat Rico je ziet. Dus?